

РЕШЕНИЕ

№ 20571

гр. София, 26.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 22.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **12283** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 4 от Закона за гарантиране на вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР) във връзка с чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод на жалба с вх. № 29199 от 24.11.2025 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 1012-21-1394 от 19.11.2025 г. по описа на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (ТП на НОИ) С. -град, подадена от Д. П. Ц., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [улица], вх. А, ет. 4, ап. 16 срещу Разпореждане № 4506 – 70 – 79 от 29.10.2025 г. на директора на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" (фонд "ГВРС"), с което отказано изплащане на гарантирано вземане.

С жалбата се оспорва горепосоченото разпореждане като незаконосъобразно поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалноправни разпоредби. Излагат се подробни доводи, че пропускането на тримесечния срок за сезиране на ГВРС не е по вина на оспорващия, а на забавяне при подаването от преупълномощения адвокат. Допълнително се излагат съображения по съществуването на спора. В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и предлага да бъде уважена.

Ответникът – директор на фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" – НОИ, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. О., която оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, Трето отделение, 8-ми състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, че с Решение № 779 от 03.06.2025 г. на Софийски градски съд (СГС) по т.д. № 1665 по описа за 2024 г. е открито производство по несъстоятелност на „ЖП Строй“ ЕАД и дружеството е обявено в несъстоятелност. Този съдебен акт е вписан в ТРРЮЛНЦ на 04.06.2025 г. Подаденото от жалбоподателя заявление-декларация за отпускане на гарантираното му вземане е депозирано на 16.09.2025 г. пред ТП на НОИ – С. град с вх. № 4502-21-96.

След запознаване със заявлението-декларация административният орган е издал разпореждане № 4506-70-79 от 29.10.2025 г., с което е отказал изплащане на гарантирано вземане, тъй като е приел, че оспорващият не е сезирал Фонда в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл.25 ЗГВРСНР или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на друга държава. В Разпореждането е посочено, че несъстоятелността е вписана в търговския регистър на 04.06.2025 г., а подаденото от оспорващия заявление е депозирано на 16.09.2025 г., т.е. след изтичане на законоустановения тримесечен срок. Административният орган изрично е отбелязал, че тримесечният срок е преклузивен и с изтичането му се погасява правото на лицето са получи гарантираното вземане от фонда по реда на ЗГВРСНР.

Разпореждането е връчено на 10.11.2025 г., видно от приетото по делото известие за доставяне ИД PS 1071 01 DIPQ 1 (л.13).

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка документи.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е неблагоприятно засегнат с оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното разпореждане е издадено от В. Б. - директор на Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“, назначена със Заповед № 8 от 17.06.2024 г. на подуправителя на НОИ В. К. – Н., считано от 19.06.2024 г., поради което и на основание чл. 26, ал. 3 от ЗГВРСНР и чл. 10, ал. 1 от Наредба за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, приета с ПМС № 362 от 29.12.2004 г. (Наредбата), съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган. Същото е издадено в писмена форма, надлежно мотивирано е с фактически и правни основания за издаването му, съгласно чл. 10, ал. 5 от Наредба за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя, приета с ПМС № 362 от 29.12.2004 г., като не се констатира пороци във формата, нито допуснати съществени процесуални нарушения.

Гарантирани вземания на работниците и служителите по смисъла на ЗГВРСНР са начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт – чл. 3 ЗГВРСНР.

Според чл. 4, ал. 1 от ЗГВРСНР, за да е от категорията на правоимащите, лицето трябва да е било в трудово правоотношение с работодател, по отношение на който да е открито производство по несъстоятелност независимо от срока му и от продължителността на работното време.

Съгласно чл. 6 ЗГВРСНР, субективното право на гарантирани вземания за работниците и служителите възниква от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за

откриване на производство по несъстоятелност, за откриване на производство по несъстоятелност с едновременно обявяване в несъстоятелност или за откриване на производство по несъстоятелност, постановяване на прекратяване на дейността на предприятието, обявяване на длъжника в несъстоятелност и спиране на производството, поради недостатъчност на имуществото за покриване на разноските по производството.

На основание чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР, гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6.

Правото на гарантирано вземане се упражнява по реда на чл. 25 от ЗГВРСНР, според който гарантираните вземания се отпускат въз основа на заявление-декларация по образец, подадена от работника или служителя до ТП на НОИ по седалището на работодателя в тримесечен срок от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава.

Процедурата по изплащане на гарантираните вземания е нормативно уредена в Глава четвърта на ЗГВРСНР, а редът и начинът за информиране на работниците и служителите, както и за отпускането и изплащането на гарантираните вземания, се уреждат с Наредба за реда и начина за информиране на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от Наредбата, към заявлението-декларация се прилага и справка по чл. 4 от същата, която е по образец съгласно приложение № 1 и се изготвя от работодателя. По силата на чл. 5, ал. 1 от Наредбата, контролните органи на НОИ извършват проверки по реда на Инструкция № 1 от 03.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионната дейност от контролните органи на НОИ при работодателя относно изготвените справки, за което се съставя констативен протокол, като към последния се прилагат изготвените от работодателя справки. При тази правна рамка е видно, че изготвените справки по чл. 4 от Наредбата задължително се проверяват от контролните органи на НОИ чрез проверка на работодателя.

По делото не е спорно, че жалбоподателят Д. Ц. е бил наета от „ЖП Строй“ ЕАД с трудов договор от 19.09.2014 г., като трудовото правоотношение е съществувало без прекъсване до 02.09.2024 г., когато е прекратено.

Безспорно е, че с Решение № 779 от 03.06.2025 г. на СГС по т. д. № 1665 по описа за 2024 г., вписано в Търговския регистър на 04.06.2025 г., е открито производството по несъстоятелност на "ЖП Строй" ЕАД и дружеството е обявено в несъстоятелност, вписано в ТР на 04.06.2025 г.

Безспорен е фактът, че към момента на подаване от оспорващия на заявлението-декларация (16.09.2025 г.) 3-месечният срок по чл. 25 от ЗГВРСНР, считано от вписване в ТР на решението за откриване на производство по несъстоятелност на работодателя, е изтекъл (до 04.09.2025 г.). С оглед възражението на жалбоподателя, че релевантният момент е вписване на решението за обявяване на дружеството в несъстоятелност, следва да се посочи, че в нормата на чл. 6 от ЗГВРСНР изброяването е алтернативно, предвид това че всяко следващо основание включва предходното. Следователно реализирането на всеки от визираните в правната норма факти поставя началото на посочения в чл. 25 от с. з. срок за подаване на заявление-декларация. В настоящия случай това е основанието, посочено в т. 1 – вписване на решението за откриване на производство по несъстоятелност.

Безпротиворечива е практиката на Върховния административен съд, че срокът по чл. 25 от ЗГВРСНР – 3 месеца, считано от датата на вписване на решението по чл. 6 в ТР, е преклузивен и

изтичането му води до погасяване на субективното материално право на гарантирано вземане. Наред с това постоянна е практиката, в смисъл че, въпреки задължението на работодателя по чл. 3, ал. 1 от Наредбата да уведоми работниците и служителите си, разпоредбата на чл. 25 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя поставя началото на срока за претендиране на вземането не от уведомлението на работодателя, а от датата на вписване в търговския регистър на съдебното решение за откриване на производство по несъстоятелност. Законодателят е определил изрично началния срок - от вписване на решението в ТР, което вписване има за последица, че всички правни субекти се считат за уведомени. Алтернативната хипотеза на чл. 25 ЗГВРСНР, в която е визирано „или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава“, е неприложима в процесния казус, с оглед на това че производството по несъстоятелност е открито по законодателството на Република България, а не на друга държава. В този смисъл липсата на доказателства относно изпълнение от страна на работодателя на задължението, произтичащо от чл. 3, ал. 1 Наредбата, а именно – „в 14-дневен срок от вписване на съдебното решение по чл. 6 от Закона за гарантираните вземания на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя в търговския регистър работодателят е длъжен да информира работниците и служителите си за датата на вписването и за реда за получаване на гарантираните вземания по Закона“, е без правно значение за спора, тъй като законодателят е обвързал възникването на субективното право на гарантирано вземане по закона с друг начален момент, който е точно дефиниран - датата на вписване в търговския регистър на решението по чл. 630 и чл. 632, ал. 1 ТЗ. В тази връзка неизпълнение на задължението за уведомяване съгласно цитираната норма не е основание за удължаване на срока предвид липсата на изрична законова разпоредба в такъв смисъл.

По изложените съображения следва да се приеме, че подаденото от жалбоподателя заявление-декларация не отговаря на изискванията на чл. 25 от ЗГВРСНР, поради което оспореният административен акт е законосъобразен - издаден от компетентен орган, при спазване на процесуалните и материалноправните предпоставки за законосъобразност, както и е в съответствие с целта на закона. Не са налице основания за отмяната му поради несъответствие с правото на ЕС или националното законодателство.

При този изход на делото на ответника се следват разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева или 102, 26 евро, определено на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, Административен съд София-град, Трето отделение, 8 – ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. П. Ц. срещу Разпореждане № 4506 – 70 – 79 от 29.10.2025 г. на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ (фонд „ГВРС“).

ОСЪЖДА Д. П. Ц., ЕГН [ЕГН], да заплати на Националния осигурителен институт - Фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ сумата в размер на 200,00 (двеста) лева или 102, 26 евро (сто и две евро и двадесет и шест цента) за разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

